



Ave Maria

КАТОЛИЧЕСКО СПИСАНИЕ БР. 3/2019





Драги Читатели, много се радвам, че с подкрепата на Божията благодат ви предаваме поредния брой на Аве Мария. При нашето израстване във вярата е много важно да откриваме и приемаме даровете и средствата, дадени от Бога, които ни помагат в това. Препоръчвам ви в този брой да се замислите над огромното богатство на Светите тайнства. Какво представляват те? Какво е тяхното действие и какво ние вярващите получаваме чрез тези дарове?

Всички тайнства произтичат от Исус Христос и са извор на Неговата благодат. Поради човешката природа на Исус тайнствата съществуват в Църквата. Чрез тях Той идва при човека по най-непосредствен и личен начин. Христос действа чрез Светите тайнства, това са Неговите дела. Благодарение на Църквата, която, както знаем, по своята природа е тайнство, става възможно разбирането на смисъла и значението на тайнствата. Човекът, който се нуждае от спасение и милост, ги получава чрез посредничеството на Църквата, и по-точно чрез тайнствата, отслужвани в нея. Главен разпоредник в извършването на тайнствата е самият Исус Христос. Той именно действа и дава реализираща сила. Чрез видимите знаци, жестове и думи на свещеника, служещ „в лицето на Христос“ (in persona Christi), се извършва това, което е невидимо за очите. Човек получава от Бога благодат, а заедно с нея и освещаваща сила. Макар и да е трудно понякога да повярваш в нещо, което не виждаш, това не означава, че то не съществува. Тайнствата действат със силата на Христос. Душата на човека също е невидима, но това повод

ли е да се отрече съществуването ѝ? По подобен начин действа електричеството, макар че е невидимо за окото.

Чрез тайнствата Христос сам по невидим начин идва при нас. Настъпва момента на срещата на човека с Исус Христос. В Църквата Христос, Бог остава между нас по видим и осезаем начин в седемте знаци. Именно чрез Светите тайнства ни докосват ръцете на самия Христос и Неговите слова, които Той непрекъснато отправя към нас. Избраните знаци на срещите с Господ, в които става видим Бог, Христос в Църквата са: вода, хляб, вино, елеи, възлагане на ръцете, отговор „да“, изповед на греховете.

Скъпи читатели, нека поместените в този брой размисления да ви помогнат в откриването на великия дар, какъвто са Светите тайнства. Помним думите на катехизиса „всичко е благодат от страна на Бога“ (Катехизис на Католическата Църква 2712). Без съмнение най-великият извор на благодат са Светите тайнства, затова да пожелаем да ги практикуваме. Благодат получаваме също чрез нашата лична молитва. Затова в този брой приканваме към молене на броеницата. Нека застъпничеството на Дева Мария непрекъснато да ни съпровожда и да ни изпросва необходимите благодати.

JMB



- Тайнствата - същност и значение стр.4
- Тайнствата - извор на Божията благодат стр.6
- Мощите на Света Фаустина Ковалска в България стр.7
- Мястото на духовната борба в живота на християнина стр.8
- Броеницата - молитва с Мария стр.10
- Силата на броеницата стр.11
- Розовият венец на блажена Дева Мария стр.12

СЪДЪРЖАНИЕ

Ave MARIA

КАТОЛИЧЕСКО СПИСАНИЕ

Издава:

Католическа Никополска Епархия
Епархийно светилище „Дева Мария от Фатима“
Редактор: о. Ярослав М. Барткуевич OFMConv
Бул. Христо Ботев 180 А, 5800 Плевен
email: fatima_pleven@abv.bg



Молитва online
Изпрати ни твоето намерение
fatima_pleven@abv.bg.
Ще го поверяваме на Бог чрез
застъпничество на Дева Мария
от Фатима

УОУСАТ КАТЕХИЗИС НА КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА ЗА МЛАДИТЕ

Защо се нуждаем от Св. Тайнства?

Имаме нужда от Св.Тайнства, за да преодолеем сковаността на човешкия живот и да станем, благодарение на Исус, подобни на Него: деца на Бога в свободата и славата. (1129)

Чрез кръщението човешкото същество, податливо на властта на Лукавия, става младенец, закрилян от Бога; чрез миропомазанието този, който се лута, става решителен; чрез покаянието виновният се разкайва; чрез евхаристията тези, които са гладни, стават хляб за другите; чрез брака, както и чрез свещенството самотниците стават служители на любовта; чрез елеосвещението на болните отчаяните си връщат доверието. Във всички Свети тайнства сам Христос е Свето тайнство. Изоставяйки нашия егоцентризъм, ние израстваме в Него чрез истинския живот, който никога не ще свърши.

ТАЙНСТВАТА

СЪЩНОСТ И ЗНАЧЕНИЕ

Когато говорим за Светите тайнства в Църквата, винаги имаме пред вид онези тайнствени знаци, които Исус ни е дал, за да приемаме Божествения живот, благодатта на Светия Дух и така да бъдем вкоренени в Христа и Неговата Църква. Можем да разбираме тайнствата като връзката между Бога и верните, между Небето и земята. Те са като онази духовна стълба, свързваща нашия свят с Небето, по която слизаха и възлизаха небесните ангели, която бе видял старозаветният патриарх Яков и която е образ на самия Христос. Исус ни казва: „Истина, истина ви казвам: отсега нататък ще видите небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Сина Човечески“ (Йоан. 1:51).

Според Свети Августин тайнството е свещен знак, препращащ ни към една друга реалност, която то изразява – както знамето ни препраща към отечеството, така и тайнството ни препраща към онова, което изразява. Тайнството е един видим знак на невидимата Божия благодат. Всяко от тайнствата, понеже идва от Бог, Който е Пресвета Троица – Отец, Син и Свети Дух, има троично измерение – има връзка с миналото, с настоящето и с бъдещето; с миналото – понеже възпоменава някакво събитие; с настоящето – понеже ми дава сега, в този момент Божията благодат, и с бъдещето – понеже ми дава да предвкуся бъдещото Царство. През XII век един богослов в Църквата – Петър Ломбарди, пръв установява точния брой на Светите тайнства – седем (Кръщение, Миропомазване, Евхаристия, Покаяние и помирение

(известно като Изповед), Свещенство, Брак и Помазване на болните – Елеосвещение). Всяко тайнство има два елемента: външен знак – материя, и слово – форма. При Кръщението материя е водата, при Евхаристията – хлябът и виното; при Изповедта материя (предмет) са греховете ни. Словото дава благодатното действие, което приемаме.

Субективната страна е страната на Божията благодат, която зависи от човека. Понеже в Църквата винаги е имало лъжеучители (еретици), които са атакували доктрината за Светите тайнства, на Вселенския тридентински събор през 1547 г. Светата църква е определила и ни учи, че: Светите тайнства са точно седем, установени от Исуса Христа; тайнствата не са никакви външни обреди, магически ритуали, но са видими знаци за невидимото действие на Божията благодат, без която няма спасение. Учението на Църквата също потвърждава, че спасителното действие на тайнството зависи от Бог – ex opere operato [лат. ‘по силата на извършеното’, т.е. поради самото присъствие на Бог в тайнството], затова – както и Съборът ни учи, едно тайнство е валидно, дори когато е дадено от свещенослужител в смъртен грях. Вторият ватикански събор потвърди учението на Църквата за Светите тайнства, като наблегна на това, че тайнствата се приемат в Литургията на Църквата, мястото за спасителното действие на Христос в Църквата. Според конституцията за Светата литургия, Светите тайнства имат четири цели:



„Да не се смущава сърцето ви. Вярвайте в Бога и в Мене вярвайте. В дома на Отца има много жилища. Аз съм пътят, истината и животът. Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене“ (Йоан.14:1-2.6)

- Да освещават хората.
- Да изграждат Тялото Христово – Църквата.
- Да се отдаде слава на Бога.
- Да поучават верните, които ги приемат.

Всичките седем тайнства в Църквата имат пряка, директна връзка с най-великото Тайнство в човешката история – Пасхалното тайнство на Исус (Неговото страдание, смърт и славно възкресение). Останалите тайнства черпят сила от него и произвеждат благодатта в душата на вярващия. Трите изключително важни тайнства на живота ни са тайнствата на християнското въведение – Кръщението, Миропомазването и Евхаристията, които вземат началото си от смъртта на Исус на Кръста – когато Божият Син умира, от Неговите прободени ребра изтичат кръв (знак на Евхаристията) и вода (знак на Кръщението). А умиращият Исус предава Своя Дух, Светия Дух на новото човечество, изкупено с драгоценната Му кръв и

измито с живата вода, бликнала от извора на спасението – отвореното Сърце на Божия Син! На Кръста на Голгота се раждат тези три тайнства, с които влизаме в Църквата и ставаме християни, Божии чеда.

Така при Кръщението това са думите „Аз те кръщавам...“; при Евхаристията – освещаващите думи на Исус от Тайната вечеря. Ефикасността на светите тайнства не е магическа – тя зависи от подателя на благодатта – Бог, но и от този, който ги приема. Във всяко от тайнствата, действието на Божията благодат може да се погледне от страната на Бог (обективната страна) и от страната на човека (субективната страна).

Обективната страна се отнася за това, което зависи от Бога и не зависи от свещеника или от този, който получава тайнството.

о. Койчо Димов



ТАЙНСТВАТА, ИЗВОР НА БОЖИЯТА БЛАГОДАТ



Бог е любов, и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог — в него. (1 Йоан 4:16)

Нашият живот е едно поклонничество, обгърнато от любовта на Бога. Може да я съзнаваме, да я приемаме и да сме Му благодарни. Възможно е никога да не сме се замисляли за Бога и за нас Той да не означава нищо. Но Бог е Вечно съществуващият! Неговата любов съществува и ни обгръща винаги и навсякъде.

Ако някога сме имали щастието да извървим туристическия маршрут в Северозападна Рила, включващ седемте рилски езера, със сигурност красотата на Божието творение ни е изпълвала с мир, радост и светлина. Бог в своята безгранична любов ни е обгръщал и откривайки ни едно по едно езерата, потънали в девствеността на природата, ни е изпълвал със Своето присъствие. „Сълзата“ – разположено най-високо, с бистри, прозрачни води. „Окото“, наричано още „Сърце“, заради своята форма. „Бъбрекът“, напомнящ човешкия орган и неговата функция да ни пречиства. „Близнакът“ – най-голямото езеро, от което водата преминава последователно през Трилистника, Рибното и Долното езеро. Всички те заемат вдлъбнатини по склона на планината, като са свързани помежду

си с малки поточета. Когато водата преминава по тези поточета, се образуват малки водоскоци и водопади. Красота, хармония, тишина, която говори и ни изпълва със сила и неизразима благодат. Когато слизаме от планината, за да се потопим отново в ежедневието, ние носим едно друго Присъствие в себе си, което говори...

Нас, християните, които сме странници в този свят, Бог ни води в пълнотата на духовния живот чрез красотата и богатството на Светите тайнства. Едно по едно те се показват на хоризонта на нашия живот и ни изпълват с Неговата благодат. Първото тайнство, което ни отваря вратата към останалите, е Кръщението. Очиствайки ни от първородния грях, то ни прави деца на Бога, отворени за всичко онова, което е Той. На свой ред Божиата благодат ни изпълва чрез приемане на тайнството Миропомазване. То ни дарява с една особена сила на Светия Дух, за да живеем като истински свидетели на Христос, готови да водят и другите към Него. Пълнотата на Божественото присъствие се открива пред нас в Евхаристията. Това е сърцето на християнския живот. Евхаристията – самият Бог, останал между нас под видовете на хляба и виното, за да бъде с нас като наша попътна храна, за да бъде

Този, Когото съзерцаваме по нашия път, да бъде Този, Който ни води към пълнотата на благодатта в Отца. А малко преди това, по същия този път, Бог ни открива едно друго тайнство – Покаяние и помирение (наричано още Изповед). Скрито между другите и повтарящо се многократно в живота ни, обличайки ни в смирението, то ни разкрива необятността на Божието милосърдие и ни води към сърцето на Исус, присъстващ в Евхаристията. Тези две тайнства не могат едно без друго... те са като два близнака...и ни придружават винаги и навсякъде. В решителните моменти на нашия живот, когато трябва да изберем пътя си, Божиата благодат не ни изоставя, а в тайнството на Свещенството и на Брака ни се открива и ни придружава неотклонно. Свещенството прави от посветилия се един друг Христос, чрез когото получаваме всички останали тайнства. Има ли нещо по-велико от това на тази земя! Блажени избраните! Тайнството Брак посветява един мъж и една жена и им поднася големия дар да претворяват в съвместния си път

любовта, която е в Света Троица, като даряват новия живот. Също като Светото семейство в Назарет те имат Исус между тях, а това превръща семейното огнище в „Домашна църква“ – място на израстване и укрепване във вярата, в молитвата, в християнските добродетели, в милосърдието. В моментите на страданието в болестта и с приближаването на смъртта, Бог ни изпълва със своята благодат и чрез тайнството Помазване на болните – Елеосвещение. То е особен дар на Светия Дух, който ни дава утеха, мир и сила, за да понасяме с вяра изпитанията; присъединява ни към страданията и смъртта на Исус. Заедно с Покаянието и Евхаристията, ни съединява с волята на Небесния Отец и ни помага да се оставим напълно в Неговите ръце – ръце на един любещ баща. Така Божиата благодат ни изпълва през целия ни живот и ни води към блажената вечност, където заедно с Дева Мария, ангелите и всички светци ще съзерцаваме и възхваляваме Пресвятата Троица – Отец, Син и Свети Дух.

с.М. Максимилиана и сестри Евхаристинки

МОЩТЕ НА СВЕТА ФАУСТИНА КОВАЛСКА В БЪЛГАРИЯ



1938) – „Апостолката на Божието милосърдие“. Животът и пътят на светостта на сестра Фаустина е пророчески знак за нашето време. Тя постига светостта чрез смирени дела и пълна отдаденост на Бога, изразена в многобройните видения, чрез които предава на човечеството изпълненото с любов послание на Господ Исус Христос. Плод на този опит са записките в нейното „Дневниче“, станало класическа творба на християнската духовност на XX век. По нейно вдъхновение се създава едно от най-почитаните съвременни изображения на Господ

Голяма радост за верните от Католическата Никополска епархия и за всички български католици е получената като дар за Църквата в нашата страна частица от мощите на света Фаустина Ковалска (1905-

Исус Христос – Божието милосърдие. Нейна е инициативата за въвеждането като молитвена практика в цялата Църква на Броеницата на Божието милосърдие, както и установяването на тържеството на Божието милосърдие във втората неделя след Великден. През 1993 г. Папа Йоан Павел II обяви сестра Фаустина за блажена, а през 2000 г. я причисли към сбора на светците.

По решение на епископа на Никополската епархия монс. Петко Христов, на 5 октомври 2019 г. (литургичния празник на Света Фаустина Ковалска) реликварият със светите й мощи ще бъде предаден тържествено на католическата общност в Белене – най-голямата в епархията, и мощите ще бъдат изложени за постоянно поклонение в параклиса на Божието милосърдие. Да благодарим на Бога за дара на общението на светците, чрез което Той ни дава възможност да получаваме толкова благодати за нас и за душите на покойните ни близки чрез застъпничеството на нашите братя и сестри в Христа, прославени в небето!

Света Фаустина, моли се за нас!

О. Страхил Каваленов

МЯСТОТО НА ДУХОВНАТА БОРБА В ЖИВОТА НА ХРИСТИЯНИНА

„Пазете се и се въздържайте от всяко зло, и устоявайте в доброто чак до края.”

Св. Франциск от Асизи – „Неутвърдено правило”

Защо Св. Франциск ни е оставил такова поръчение? Дали то е само „средновековно морализаторство” или съдържа някаква важна и винаги актуална истина?

Дълбината на духа и мъдростта на Законодателя ни позволяват да вярваме, че в това възвание се крие нещо ценно, към което съвременният човек не може да остане безразличен.

ОБРАЗИТЕ НА ЛЮБОВТА

Съществува такова пространство на духовния живот, в което се движи всеки от нас: атеистът, който крачи сякаш в мъглата на незнанието и несъзнаваното; мюсюлманинът, будистът или индуистът в пределите на собствените си символи и ритуали; християнинът в светлината на истината и разбирането. Това пространство е духовната борба, водена с неприятеля, който на всяка цена иска да отвърне човека от извора на Любовта. За някого, който не вярва в Бога, изворът на любов може да бъде измисленото за собствени нужди „божество”, което само в себе си няма живот, обективно е мъртво, а за християнина любовта има само едно лице – на Иисус Христос. Този образ на Бога в нас иска да деформира на всяка цена, а даже и да го изтрие древният неприятел, който се нарича дявол и сатана.

ПОБЕДА И ПОРАЖЕНИЕ

Историята на духовната борба започва още от началото на съществуването на човека. Първата битка, за съжаление загубена от нашите прародители, намираме на страниците на книга Битие в описанието на изкушенията на Ева и Адам. Резултат от този сблъсък е грехът, чиито знак до ден-днешен е измиван в тайнството на Светото кръщение. Оттогава вятърът на историята разказва повече или по-малко познати истории за битки, които хората водят с личностните сили на злото. Има обаче и такива моменти, като непорочното зачатие на Дева Мария или славното възкресение на Иисус Христос, които остават извън обсега на дяволските влияния. Както посочва св. Павел, всеки християнин е призван да се противопостави на бащата на всяка лъжа. Защото той се възползва от сетивната сфера на човека и от неговото въображение, памет и чувствителност, а също и от материалния свят, в който даден човек живее. Чрез изкушението, външната намеса, наричана обичайно опресия (угнетение), или вътрешната, наречена обсеция, той атакува „Божия храм” (1 Кор. 3:16-17). А този храм е всеки вярващ човек, за когото любовта към Всевишния е основна ценност.

МЯСТО НА БОРБАТА

Следователно мястото на тази духовна борба е човекът с целия си вътрешен духовен свят, системата от ценности, а също и всичко, което влиза в областта на широко разбраната християнска нравственост. Защото, ако искаме да живеем в единство с Христос, трябва да се грижим за чистотата на сърцето си, да живеем в послушание спрямо Божията воля и с упование да обичаме Този, Който първи ни е обикнал. Такова състояние може да се достигне само тогава, когато вярващият започва духовна работа, насочена към развой на духовния му живот. Най-висшият етап на този развой е състоянието на мистичен брак с Бога. Това преобразяващо единение на човека с Бога води до състояние на пълна принадлежност към Твореца, като донася най-големите благодати, които човек може да получи в своето земно странстване.



ЖИВОТ ИЛИ СМЪРТ

Сатаната не иска да допусне това. Затова започва борба с човека, за да го отклони от пътя на единение с Бога. Служейки си с различни видове страдания, той предизвиква крайно противоречиви усещания в сетивата и в тялото – от необикновено приятни и съблазнителни до отблъскващи и противни. Обаче връх на сатанинското въздействие е овладяването на неговото тяло – обсебването, за да бъде погубено в греха и доведено до вечно осъждане. Поради тази причина човекът трябва непрекъснато да бди, да разпознава духовете и да напъга волята си, за да прави отговорни избори. Като пиша за тези действия, мисля за хората, които съзнателно започват духовна борба. По своята природа, тя има защитен характер, но едновременно е настъпателна. Тя е отбрана пред коварството на злите духове на живота в Светия Дух, на най-великата святост, изпълваща сърцето на християнина, т.е. освещаващата благодат, дар на Божията любов. Същевременно е атака срещу изкушението на греха, вродените телесни похоти, които раждат вътрешен хаос, и отслабват духа, срещу влиянията на антихристиянския свят и срещу самия сатана, който като „убиец” води човека към духовна смърт.

БОГ ПОБЕЖДАВА

Не е лесно да се победи неприятеля на човешката природа. Но когато стоим на страната на Могъщия Приятел, тогава това, което е изглеждало трудно постижимо, става реално и относително просто. Победата идва, но не поради собствените сили на човека и неговата тактика, често укрепена от самата мисъл за Иисус Христос, а поради реалното присъствие на Бога, Който в дадения човек действа със своята сила. От тази гледна точка духовната борба, която вярващият води, е преди всичко пространство на действие на Бога, пред Когото човек се отваря и Когото избира за свой Господ. Едва след това става място за усилен аскетична практика на християнина. Осъзнавайки за себе си ролята на Бога в нашия живот, виждаме в каква посока да го направляваме, а всеки от нас има само един живот.

Отец Богдан Косанда, францисканец конвентуалец

БРОЕНИЦАТА - МОЛИТВА С МАРИЯ

Света Тереза Авилска, реформаторка на Кармила, живяла през XVI век, дава следната дефиниция за молитвата: “Молитвата е разговор с Този, за Когото знаем, че ни обича.” Тази дефиниция е много точна. Бог, с Когото разговаряме в молитвата, е Този, Който безкрайно ни обича. И ние сме призвани да навлезем в дълбочината на тази Негова любов именно чрез молитвата. Но има една молитва, чиято дефиниция би трябвало да бъде следната: “Разговор с тази, за която знаем, че ни обича”. И тази молитва е именно Броеницата. “В съдържаността на нейните елементи, тя концентрира в себе си дълбочината на цялото евангелско послание, чието резюме е тя”, казва за нея свети Йоан Павел II в своето апостолическо послание *«Rosarium Virginis Mariae»* от 16 октомври 2002 г. Защото Броеницата съдържа в себе си тайните от живота на Исус, нашия Спасител, които сме призвани да съзерцаваме заедно с Мария и в Мария, чрез ангелския поздрав “Радвай се”. Целта на тази молитва е да се молим с Мария към нейния Син, да Го съзерцаваме заедно с нея във всички най-важни моменти от живота Му, да ги живеем заедно с Него чрез нея и с нея. Има дори нещо повече, една по-дълбока тайна се крие в тази молитва. За да я разберем, нека погледнем Евангелието на свети Лука. Там пише: “Когато Елисавета чу поздравя Мариин, проигра младенецът в утробата ѝ; и Елисавета се изпълни с Дух Свети, извика с висок глас и рече: “Благословена си ти между жените и благословен е плодът на твоята утроба. (...) И рече Мария: “Душата ми величае Господа и духът ми се зарадва в Бога, Спасителя мой...” (Лук 1:41-42,46-47). Когато ние в нашата молитва казваме “Благословена си ти между жените...”, Дева Мария винаги отговаря с Магнификат – “Душата ми величае Господа...”. Тя никога не оставя без отговор нашия поздрав. Молитвата на Броеницата значи, че се молим заедно с нея. Ние я поздравяваме с нашето “Радвай се” и тя отговаря с най-красивата възхвала от Свещеното Писание, която е Магнификат – величанието. Ето защо и свети Йоан Павел II в *«Rosarium Virginis Mariae»* казва: “В Броеницата звучи отново молитвата на Мария, нейният постоянен Магнификат за делото на изкупителното Въплъщение, което започна в нейната девствена утроба” (*«Rosarium Virginis Mariae»*, 1). Какво велико нещо е тогава Броеницата! Ние се молим към Дева Мария и тя от своя страна в същия миг отправя най-чистата и най-красива възхвала към Пресветата Троица. По този начин нашата обща молитва навлиза направо в лоното на Трите Божествени

Лица, прославяйки делото на Изкуплението, което Пресветата Троица осъществи чрез тайнственото Въплъщение, Кръстната смърт и Възкресението. “С Броеницата християнският народ се поставя в школата на Мария, за да се остави да бъде въведен в съзерцаването на красотата на Лицето на Христос и в опита на дълбочината на Неговата любов. Чрез Броеницата вярващият черпи изобилни благодати, приемайки ги почти директно от самите ръце на Майката на Изкупителя” (*«Rosarium Virginis Mariae»*, 1). Ето каква дълбока тайна се крие в Броеницата. Нека тогава с още по-голяма любов и жар да я молим, заедно с Мария и в Мария, та да бъде прославен Бог за всичко, което извърши за нас.

Кармил “Свети Дух”, София



СИЛАТА НА БРОЕНИЦАТА

Не съм родена католичка, станах такава по свое желание и по Божията воля. Преди да приема Католическата църква, не обичах достатъчно Богородица и Исус, не знаех достатъчно за тяхната история, не знаех как да ги почитам. Знаех единствено историята най-общо, без да я разбирам и приемам в душата си. Катехизисът ме промени. Преди да приема католицизма, преминах едногодишен катехизис всяка неделя след литургия със отец Страхил. Във един от тези дни му казах, че често изпитвам съмнения в себе си, не във вярата си, а във целта на живота си и смисъла да бъде тук. Той ми показва как да моля Броеницата, какво и къде да казвам, и ми подари първата броеница. Да кажа, че Броеницата ми промени живота изведнъж, ще ви излъжа. Не, първата ми Броеница беше пълен провал, обадих се на отец Страхил и му казах, че не успявам да се съсредоточа и че и най-малкото нещо ме разсейва. Той ме насърчи да продължа да опитвам. Чували ли сте, че сутрин като станете трябва да си оставите трийсет минути за размисъл, преди да започнете деня си. Тези трийсет минути аз молах и все още моля Броеницата. Тези минути са лично мои, без деца, без проблеми, без работа – само аз и моята вяра, само аз и моите най-съкровени чувства, мечти и желания. Ако ме видите днес ще кажете, че съм успял и щастлив човек. Е, може и да съм такъв. Богородица е със вас и до вас, подарете ѝ петдесет рози всеки ден – тя закриля в този живот и води към вечния живот.

Петя Петкова

РОЗОВИЯТ ВЕНЕЦ НА БЛАЖЕНА ДЕВА МАРИЯ

СВ. ПАПА ЙОАН – ПАВЕЛ II

Броеницата на Блажена Дева Мария, една набожност, която се е развила постепенно през второто хилядолетие чрез жизненото дишане на Божия Дух, е една молитва, обичана от много светци и препоръчвана от Учителната власт на Църквата. Чрез своята простота и дълбочина, остава и през новото, трето хилядолетие, едва започнало, една молитва с голямо значение, предназначена да носи плодовете на светостта. Тя се вместила по един прекрасен начин в духовния път на християнството, което и след две хиляди години не е изгубило изначалната си свежест и се чувства насочвано от Божия Дух да „отплува към дълбокото”, за да възвести мощно Христос на света като Господ и Спасител, като „Път, Истина и Живот” (Йн.14:6), като „заветна цел на човешката история, като опорна точка, в която се съсредоточават идеалите на историята и на цивилизацията.”

